

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 744

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Martți, 30 iulie 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE SENATULUI	
4.	— Decizie privind convocarea Senatului în sesiune extraordinară	2
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
	Decizia nr. 110 din 7 martie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal	3–5
	Decizia nr. 140 din 19 martie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 719 alin. (2) lit. b) și ale art. 1.062 din Codul de procedură civilă	6–7

ACTE ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

DECIZIE**privind convocarea Senatului în sesiune extraordinară**

În temeiul dispozițiilor art. 66 alin. (2) și (3), ale art. 115 alin. (5) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 84 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat,

președintele Senatului d e c i d e:

Articol unic. — Se convoacă Senatul în sesiune extraordinară, în data de 30 iulie 2024, ora 14.00. Proiectul ordinii de zi și proiectul programului de lucru sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
SORIN-MIHAI CÎMPEANU

București, 30 iulie 2024.

Nr. 4.

ANEXĂ

**PROIECTUL ORDINII DE ZI ȘI PROIECTUL
PROGRAMULUI DE LUCRU
pentru sesiunea extraordinară a Senatului din data de 30 iulie 2024**

— sesiune extraordinară —

I. Proiectul ordinii de zi

1. Informare cu privire la proiectele de lege privind aprobarea unor ordonanțe de urgență ale Guvernului:

— Proiectul de lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 98/2024 privind unele măsuri pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Președintele României din anul 2024 și a alegerilor pentru Senat și Camera Deputaților din anul 2024 (b393/29.07.2024);

— Proiectul de lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2024 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul concurenței (b394/29.07.2024);

— Proiectul de lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2024 pentru modificarea și completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative (b395/29.07.2024).

2. Modificări în componența unor comisii permanente.

II. Proiectul programului de lucru

Marți, 30 iulie 2024

ora 14.00 — până la epuizarea ordinii de zi — Lucrări în Plenul Senatului
(la sediul Senatului și online)

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 110 din 7 martie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 din Codul penal, excepție ridicată de Farkas Janos în Dosarul nr. 3.458/112/2011 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.743D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 49 din 22 ianuarie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 3 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 3.458/112/2011, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Farkas Janos într-o cauză având ca obiect trimiterea în judecată a inculpatului pentru săvârșirea unor infracțiuni de înșelăciune și a unei infracțiuni de constituire a unui grup infracțional organizat.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă principiile fundamentale privind separația și echilibrul puterilor în stat, calitatea legii, dreptul la un proces echitabil, rolul Parlamentului, stabilirea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora, unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, integrarea în Uniunea Europeană și legalitatea incriminării și a pedepsei. Arată că dispozițiile art. 244 din Codul penal sunt lipsite de previzibilitate și claritate, întrucât din modul de definire a infracțiunii de înșelăciune nu poate fi determinată cu exactitate sfera de aplicare a acesteia, pentru a stabili acțiunile sau inacțiunile

prohibite de legea penală. Astfel, destinatarul legii nu poate să își dea seama dacă acțiunea sau inacțiunea sa intră ori nu sub incidența normei criticate.

6. **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Consideră că dispozițiile art. 244 din Codul penal sunt formulate clar, fără aspecte echivoce, care să lase loc la interpretări multiple. Astfel, arată că textul de lege criticat precizează cu exactitate conduita de urmat pentru destinatarul norme penale. Invocă, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 49 din 22 ianuarie 2019.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 244 din Codul penal. Din notele scrise ale autorului excepției, depuse în motivarea criticii, reiese însă că aceasta privește numai dispozițiile art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra acestor dispoziții de lege, care au următorul cuprins: „(1) *Inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos patrimonial injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani.*

(2) *Înșelăciunea săvârșită prin folosirea de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.*”

11. În susținerea neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației

și echilibrului puterilor în stat și principiul legalității, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (12) privind legalitatea pedepsei, ale art. 61 alin. (1) referitor la rolul Parlamentului, ale art. 73 alin. (3) lit. h) privind stabilirea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora, ale art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și ale art. 148 alin. (2) și (4) cu privire la integrarea în Uniunea Europeană, precum și ale art. 11 privind tratatele ratificate de Parlament și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 7 referitor la legalitatea incriminării și a pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 244 din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 23 din Constituție și ale art. 7 din Convenție — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare.

13. Astfel, prin Decizia nr. 49 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 19 aprilie 2019, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. (2) din Codul penal, pentru argumentele reținute în paragrafele 17—33 din această decizie. Curtea a constatat că nu se poate impune legiuitorului să definească prin lege fiecare noțiune folosită în definirea altei noțiuni, iar dacă o noțiune nu are un înțeles autonom, înseamnă că se folosește înțelesul său din limbajul comun/curent/uzual, care trebuie interpretat prin corelare cu întreg ansamblul legislativ aplicabil într-o cauză.

14. Așa fiind, cu privire la critica formulată din perspectiva lipsei de claritate a sintagmei „ori de alte mijloace frauduloase” din dispozițiile art. 244 alin. (2) din Codul penal, Curtea a reținut, prin decizia mai sus menționată, că, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, termenul „fraudulos” desemnează ceva bazat pe o fraudă, iar prin „fraudă” se înțelege hoție, act de rea-credință făcut cu scopul de a realiza profituri personale, înșelătorie. Astfel, în varianta-tip a infracțiunii de înșelăciune [art. 244 alin. (1) din Codul penal], mijloacele și modalitățile concrete prin care subiectul activ îl face pe subiectul pasiv să creadă neadevărurile prezentate, adică îl induce sau îl menține în eroare ori îi produce iluzia adevărului, pot fi foarte diferite, de exemplu: viclenie, șiretenie, uneltiri, stratageme, șiretluciri, mistificări, prefăcătorii, ademeniri, amăgiri, trucaje, intrigi etc. Curtea a observat că aceste mijloace sau moduri prin care se realizează inducerea în eroare a subiectului pasiv nu pot fi decât sub forma unor simple minciuni, întrucât dacă sunt frauduloase — adică susținute sau întărite și prin alte mijloace, cum ar fi nume sau calități mincinoase, înscrisuri false, înscenări de fapte etc., astfel ca minciuna să fie mai convingătoare — fapta va fi încadrată în varianta agravată [art. 244 alin. (2) din Codul penal]. Această din urmă variantă a infracțiunii de înșelăciune se deosebește de varianta-tip numai prin mijloacele prin care a fost săvârșită infracțiunea de amăgire, de inducere în eroare a subiectului pasiv și care sunt de natură să asigure mai ușor reușita acestei acțiuni.

15. Prin Decizia nr. 49 din 22 ianuarie 2019, precitată, Curtea a statuat că dispozițiile de lege criticate sunt clare și neechivoce, întrucât destinatarul normei penale de incriminare are posibilitatea să prevadă consecințele ce decurg din nerespectarea ei, sens în

care își poate adapta conduita în mod corespunzător. În acest sens, Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa (Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012) că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și de clar pentru a putea fi aplicat. Astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în funcție de circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificilă redactarea unor legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze însă previzibilitatea legii (Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, și Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011). De asemenea, Curtea Constituțională a invocat și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia art. 7 paragraful 1 din Convenție, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care, anterior, nu constituiau infracțiuni, prevede și principiul potrivit căruia legea penală nu trebuie interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului, de exemplu, prin analogie. Rezultă astfel că legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Din nou, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil

(Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141, și Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93). Așadar, drept consecință logică a principiului conform căruia legile trebuie să fie de aplicabilitate generală, formularea actelor normative nu este întotdeauna exactă, folosirea unor caracterizări generale fiind preferată unor liste exhaustive (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 31). Rezultă că interpretarea acestor norme depinde de practică și nu încapă îndoială că instanțele interne sunt cele mai în măsură să examineze și să interpreteze legislația națională, o astfel de interpretare nefiind în sine incompatibilă cu prevederile art. 7 din Convenție (Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragraful 108).

16. Astfel, prin Decizia nr. 49 din 22 ianuarie 2019, precitată, Curtea a constatat că nu poate fi primită susținerea potrivit căreia destinatarii dispozițiilor de lege criticate nu își pot adapta conduita în funcție de conținutul lor, deoarece acestea sunt suficient de clare și de previzibile. Curtea a mai reținut că termenul „fraudulos” este adesea folosit în legislația penală, fără să genereze dificultăți de interpretare, legiuitorul urmărind să sancționeze mai aspru comiterea unei fapte de înșelăciune prin mijloace care presupun ele însele acte de rea-credință, de încălcare a legii. Totodată, Codul penal român nu a acceptat așa-numita teorie a unității între infracțiunea-mijloc și infracțiunea-scop în reglementarea infracțiunii de înșelăciune, însușindu-și principiul că, dacă mijlocul fraudulos folosit pentru inducerea sau menținerea în eroare a păgubitului constituie prin el însuși infracțiune, această infracțiune trebuie să fie reținută în concurs cu înșelăciunea calificată, fiind considerate o pluralitate de infracțiuni și pedepsite ca atare. Curtea a reținut că

această opțiune a legiuitorului nu este contrară Constituției și Convenției. Așa cum s-a menționat anterior, varianta agravată a infracțiunii de înșelăciune se deosebește de varianta-tip numai prin mijloacele prin care a fost săvârșită acțiunea de amăgire, de inducere în eroare a subiectului pasiv și care sunt de natură să asigure mai ușor reușita acestei acțiuni. Potrivit prevederilor art. 244 alin. (2) fraza a doua din Codul penal, dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, atunci există concurs între infracțiunea de înșelăciune varianta agravată și infracțiunea care se referă la mijlocul fraudulos (de exemplu, infracțiunea de folosire de înscrisuri false, prevăzută de art. 323 din Codul penal, uzurparea de calități oficiale, prevăzută de art. 258 din Codul penal, sau infracțiunea de exercitare fără drept a unei profesii sau activități, prevăzută de art. 348 din Codul penal). Curtea de la Strasbourg a statuat, în cazul concursului ideal tipic de infracțiuni, că acesta se caracterizează prin aceea că faptul unic se descompune în două infracțiuni distincte. Într-o astfel de situație, nu este încălcat art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție, deoarece acesta interzice ca o persoană să fie judecată de două ori pentru aceeași infracțiune, în timp ce, în cadrul concursului ideal de infracțiuni, același fapt comportă o analiză în cadrul a două infracțiuni distincte (Hotărârea din 30 iulie 1998, pronunțată în Cauza *Oliveira împotriva Elveției*, paragrafele 26—27).

17. În același sens este și Decizia Curții Constituționale nr. 676 din 6 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1115 din 28 decembrie 2018.

18. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. (2) din Codul penal, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv referitor la dispozițiile art. 244 alin. (1) din Codul penal cu privire la care nu au fost formulate critici distincte.

19. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Farkas Janos în Dosarul nr. 3.458/112/2011 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și constată că dispozițiile art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 7 martie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 140

din 19 martie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 719 alin. (2) lit. b) și ale art. 1.062 din Codul de procedură civilă

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 719 alin. (2) și ale art. 1.062 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de contestatorul debitor Zabulică Florin-Sorin în Dosarul nr. 3.512/866/2019 al Judecătoriei Pașcani — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.447D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției, arătând în acest sens că nici în cuprinsul încheierii de sesizare și nici în cel al motivării excepției nu sunt indicate normele constituționale pretins încălcate, iar Curtea nu poate complini din oficiu aceste lipsuri care atrag inadmisibilitatea unei excepții de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 3.512/866/2019, **Judecătoria Pașcani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 719 alin. (2) și ale art. 1.062 din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de contestatorul debitor Zabulică Florin-Sorin într-o cauză având ca obiect validarea unei poprii.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în virtutea accesului liber la justiție, că este ilegal să se solicite o cauțiune pentru a se judeca cererea de suspendare a executării silite, iar creditorul să aibă dreptul de a-și recupera eventualul prejudiciu pricinuit în ipoteza respingerii contestației la executare. Precizează că a încheiat cu creditorul un angajament de plată pentru plata lunară a unei anumite sume de bani, considerând că acest fapt reprezintă un motiv în plus de siguranță pentru creditor și, totodată, un motiv de bunăvoință în fața instanței.

6. **Judecătoria Pașcani — Secția civilă** consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, astfel cum s-a reținut în jurisprudența în materie a Curții Constituționale (Decizia nr. 619 din 4 noiembrie 2014, Decizia nr. 59 din

24 februarie 2015, Decizia nr. 2 din 14 ianuarie 2016 și Decizia nr. 861 din 18 decembrie 2018).

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 719 alin. (2) și ale art. 1.062 din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, cu următorul conținut normativ:

— Art. 719 alin. (2): „(2) Pentru a se dispune suspendarea, cel care o solicită trebuie să dea în prealabil o cauțiune, calculată la valoarea obiectului contestației, după cum urmează:

a) de 10%, dacă această valoare este până la 10.000 lei;

b) de 1.000 lei plus 5% pentru ceea ce depășește 10.000 lei;

c) de 5.500 lei plus 1% pentru ceea ce depășește 100.000 lei;

d) de 14.500 lei plus 0,1% pentru ceea ce depășește 1.000.000 lei.”;

— Art. 1.062: „Procedura de stabilire a cauțiunii

(1) Dacă prin lege nu se prevede altfel, instanța va cita părțile în termen scurt, în camera de consiliu, și va stabili de urgență cauțiunea.

(2) Instanța se pronunță printr-o încheiere care poate fi atacată odată cu hotărârea prin care s-a dispus asupra cauțiunii.

(3) Când există urgență, instanța va putea stabili cauțiunea și fără citarea părților. În acest caz, cauțiunea se va depune numai în numerar, într-un termen stabilit de instanță. Debitorului cauțiunii îi va fi comunicată încheierea prin care cauțiunea a fost stabilită, de la data acestei comunicări începând a curge termenul pentru plata cauțiunii.

(4) Nedepunerea cauțiunii în termenul prevăzut la alin. (3) atrage desființarea de drept a măsurilor în legătură cu care s-a dispus stabilirea cauțiunii.”

11. În ceea ce privește art. 719 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea observă, din cuprinsul actului de sesizare, că incidentă este doar litera b) din cuprinsul alin. (2) (cuantumul cauțiunii stabilite în cauză, având ca obiect validarea poprii asupra sumei de 10.357,52 lei, este de 1.210 lei), astfel

că obiectul excepției îl constituie, în realitate, dispozițiile art. 719 alin. (2) lit. b) și ale art. 1.062 din Codul de procedură civilă.

12. Normele constituționale invocate, ce se deduc în mod rezonabil din motivarea excepției de neconstituționalitate, sunt cele ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*.

13. Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra unor critici de neconstituționalitate asemănătoare prin care se reclama, în esență, împiedicarea accesului la justiție prin impunerea unei cauțiuni în procedura de suspendare a executării silite.

14. Prin Decizia nr. 861 din 18 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 22 martie 2019, paragrafele 14—18, Curtea a arătat, în esență, că instituirea obligației de plată a cauțiunii, ca o condiție a suspendării executării, are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silite, prin efectul suspendării acesteia, și, pe de altă parte, de a preveni și de a limita eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici. Întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci vizează exclusiv cererea de suspendare a executării silite, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție. Curtea a mai constatat că, în condițiile în care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul ordinar este abilitat să reglementeze competența și procedura de judecată, stabilind cadrul organizatoric și funcțional în care se realizează accesul liber la justiție, instituirea cauțiunii nu aduce nicio atingere principiului constituțional pretins încălcat. Sub acest aspect, procedura contestației la executare asigură garanții suficiente de ocrotire a accesului liber la justiție tuturor părților implicate în proces, prin însuși faptul că le oferă posibilitatea de a contesta executarea și de a solicita suspendarea acesteia.

15. De asemenea, în legătură cu problema cauțiunii, Curtea a reținut, prin raportare la dispoziții legale similare, că jurisprudența sa este în acord cu cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în Hotărârea din 10 mai 2001,

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Zăbolică Florin-Sorin în Dosarul nr. 3.512/866/2019 al Judecătoria Pașcani — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 719 alin. (2) lit. b) și ale art. 1.062 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Pașcani — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 martie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent-șef,
Claudia-Margareta Krupenschi

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2024 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2024 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2024.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

5 948493 565932